

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt er ten aanzien van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid over dat:

politieambtenaar S. in januari 2008 in strijd met de waarheid tegen het schoolhoofd van zijn dochters heeft verklaard dat er aan verzoeker een straatverbod was opgelegd;

politieambtenaar S. op 17 juli 2008 een aangifte van verzoekers ex-partner heeft opgenomen, terwijl op dat moment een klacht tegen politieambtenaar S. liep wegens partijdigheid in het conflict tussen verzoeker en zijn ex-partner. Verzoeker klaagt er in dit verband over dat de aangifte van zijn ex-partner niet door een andere politieambtenaar is opgenomen;

politieambtenaar S. op 7 november 2007 heeft geweigerd een aangifte van verzoeker op te nemen;

een politieambtenaar van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid melding heeft gedaan bij het Advies- en Meldpunt Kinder mishandeling (AMK) van het feit dat verzoeker op 19 november 2007 een dreigende houding tegenover het schoolhoofd van zijn dochter heeft aangenomen, terwijl verzoeker het schoolhoofd die dag niet heeft gezien;

Verzoeker klaagt er voorts over dat de officier van justitie te Dordrecht op 19 juli 2008 toestemming heeft gegeven om hem buiten heterdaad in zijn woning aan te houden.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker en zijn ex-partner V. gingen in 2002 uit elkaar. Tijdens de relatie tussen verzoeker en V. werden twee dochters geboren, LM. en DM. Na de scheiding ontstonden tussen verzoeker en V. problemen omtrent de omgangsregeling en het contact tussen verzoeker en V. Dit resulteerde in meerdere aangiftes over en weer, strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en verschillende (civiele) gerechtelijke procedures.

2. Verzoeker werd in 2004 in hoger beroep veroordeeld wegens stalking van V. Daarnaast werd verzoeker in 2005 veroordeeld wegens de mishandeling van de nieuwe partner van V. en huisvredebreuk. Vervolgens deed V. in de jaren 2007 en 2008 driemaal aangifte tegen verzoeker. Deze aangiften eindigden allemaal in een sepotbeslissing wegens het ontbreken van wettig en overtuigend bewijs. Verzoeker deed door de jaren heen ook meerdere aangiften tegen V. en haar nieuwe partner. Deze aangiften leidden nimmer tot een vervolging van V. of haar nieuwe partner.

3. Op 19 juli 2007 legde de voorzieningenrechter van de rechtbank Dordrecht aan verzoeker een straatverbod op voor een aantal met naam genoemde straten voor de duur

van één jaar. Tevens werd aan verzoeker een contactverbod opgelegd ten aanzien van V., eveneens voor de duur van één jaar. Dit vonnis werd niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard. Verzoeker tekende tegen dit vonnis hoger beroep aan. Bij arrest van 10 juli 2008 wees het hof het beroep van verzoeker af. Het eerdere bij vonnis van 19 juli 2007 opgelegde straat- en contactverbod ging op dat moment in en gold tot 25 juli 2008. V. dagvaardde verzoeker vervolgens op 21 juli 2008 nogmaals en vorderde in kort geding een straat- en contactverbod voor de duur van vijf jaar. Bij vonnis van 31 juli 2008 wees de voorzieningenrechter de vordering af.

4. Ten aanzien van de problemen tussen verzoeker en V. meende verzoeker dat de wijkagent, politieambtenaar S., zich partijdig opstelde en de kant van V. koos. Volgens verzoeker nam politieambtenaar S. telkens wel de aangiften van V. op en niet van hem, liep politieambtenaar S. mee met verzoekers dochter in de avondvierdaagse en verstreekte politieambtenaar S. onjuiste informatie aan de school van de dochters van verzoeker over een mogelijk aan verzoeker opgelegd straatverbod. Ook zou de politie onjuiste informatie hebben doorgegeven aan het AMK, waardoor verzoeker daar nu vermeld stond. Verzoeker diende hierover op 7 maart 2008 een klacht in bij het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid.

5. Nadat de klacht van verzoeker eerst door de districtschef op 26 mei 2008 was behandeld, adviseerde de Commissie voor de Politieklachten van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid (hierna: de klachtencommissie) op 7 oktober 2008 de klacht van verzoeker op één onderdeel gegrond en op de overige drie onderdelen ongegrond te verklaren. De korpsbeheerder liet bij beslissing van 16 oktober 2008 weten zich met dat advies te verenigen; volgens de korpsbeheerder handelde politieambtenaar S. niet partijdig en was hij als wijkagent eerste aanspreekpunt voor mensen in de wijk. Er was niet gebleken dat hij hierbij nadelig voor verzoeker handelde. Tevens stond het voor de korpsbeheerder vast dat politieambtenaar S. in het belang van de dochters van verzoeker en V. handelde en hen slechts de best mogelijke bescherming wilde bieden. Dat hierbij wellicht onjuiste informatie was verstrekt aan de school van de dochters was te betreuren, maar deed niet af aan deze intentie, aldus de korpsbeheerder. Ten slotte achtte de korpsbeheerder het niet onjuist dat de politie een melding bij het AMK had gedaan over de situatie tussen verzoeker en V.

6. Verzoeker kon zich hierin niet vinden en wendde zich op 31 oktober 2008 tot de Nationale ombudsman. Naar aanleiding van de brief van verzoeker vond er op 4 december 2008 een gesprek plaats tussen verzoeker en twee onderzoekers van het Bureau Nationale ombudsman. Verzoeker lichtte in dit gesprek zijn klacht nader toe, en voegde naast zijn al bestaande klachten de klacht toe dat naar aanleiding van een aangifte van V. in juli 2008 de officier van justitie te Dordrecht het bevel tot aanhouding buiten heterdaad had afgegeven, zonder daaraan de voorwaarde te verbinden dat hij eerst zou worden uitgenodigd te verschijnen op het politiebureau voor het afleggen van een verklaring.

Verzoeker verzocht de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen.

Met betrekking tot de beheerder van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid

I. Ten aanzien van de mededeling over het opgelegde straatverbod

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaar S. in januari 2008 in strijd met de waarheid tegen het schoolhoofd van zijn dochter(s) heeft verklaard dat er aan hem een straatverbod was opgelegd. Verzoeker bracht naar voren dat, nu het vonnis van 19 juli 2007 niet uitvoerbaar bij voorraad was verklaard en hij tegen dit vonnis beroep had ingesteld, er in januari 2008 helemaal geen straatverbod gold.

2. Uit de stukken blijkt, zoals aangegeven onder Algemeen bij punt 3, dat de voorzieningenrechter verzoeker op 19 juli 2007 een straatverbod oplegde. Dit straatverbod omvatte ook de plek waar de school van de dochters van verzoeker was gelegen. Het vonnis werd op 25 juli 2007 aan verzoeker betekend, maar was niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard. Verzoeker tekende hoger beroep aan tegen dit vonnis, waardoor het straatverbod nog niet van kracht was. Op 10 juli 2008 wees het Hof het hoger beroep van verzoeker af en ging het straatverbod in.

3. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker ongegrond te achten. Volgens de korpsbeheerder ontving de leidinggevende van politieambtenaar S. van de raadvrouw van V. een kopie van een vonnis van de rechtbank van 25 juli 2007 waaruit bleek dat aan verzoeker een straatverbod was opgelegd. Het straatverbod was opgelegd voor de duur van één jaar. Een vonnis van de rechtbank wordt voor waar aangenomen, aldus de korpsbeheerder.

4. Uit het verslag dat is opgemaakt van de hoorzitting van de klachtencommissie d.d. 30 september 2008 blijkt dat politieambtenaar S. het schoolhoofd van één van de dochters van verzoeker inlichtte over de uitspraak van de rechter van 25 juli 2007 (toevoeging N.o.), waarin aan verzoeker een straatverbod was opgelegd. Politieambtenaar S. deed dit in het belang van de kinderen. Het was politieambtenaar S. echter niet bekend dat het vonnis niet uitvoerbaar bij voorraad was verklaard, en dat het straatverbod derhalve niet gold nu verzoeker in beroep was gegaan tegen de uitspraak.

5. In de beslissing van de korpsbeheerder genomen tijdens de interne klachtenprocedure van de politie Zuid-Holland-Zuid d.d. 16 oktober 2008 merkte de korpsbeheerder verder nog op dat politieambtenaar S. op basis van de op dat moment bij hem bekende feiten het schoolhoofd inlichtte. Dat deze informatie achteraf gezien onjuist was, betreurde de korpsbeheerder en politieambtenaar S., maar was niet bewust gebeurd. Daarbij onderstreepte de korpsbeheerder dat politieambtenaar S. enkel handelde in het belang

van de dochters van verzoeker.

6. Tegenover een onderzoeker van het Bureau van de Nationale ombudsman, verklaarde politieambtenaar S. op 27 februari 2009 dat hij wel met het schoolhoofd van de dochter van verzoeker over een straat- en contactverbod had gesproken, maar dat hij pertinent niet had gezegd dat voor verzoeker een dergelijk verbod gold. Volgens politieambtenaar S. heeft hij tegen het schoolhoofd gezegd dat er een vonnis lag waarin er sprake zou zijn van een dergelijk verbod, maar dat hij het fijne er ook niet van wist en dat het schoolhoofd voor informatie contact moest opnemen met de ex-partner van verzoeker.

Beoordeling

7. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit betekent voor de politie dat zij haar taken op daadkrachtige en deskundige wijze dient uit te voeren. Dit vereiste brengt ook mee dat in een zaak waarbij er tussen twee ex-echtgenoten een conflict is over de kinderen een politieambtenaar zorgvuldig met de belangen van beide partijen dient om te gaan.

8. Zoals door de korpsbeheerder in de interne klachtenprocedure is vastgesteld lichtte politieambtenaar S. het schoolhoofd van één van de dochters van verzoeker in over een aan verzoeker opgelegd straatverbod. Dat politieambtenaar S. in zijn verklaringen tegenover een onderzoeker van de Nationale ombudsman heeft verklaard dat hij dit niet zo stellig heeft gezegd acht de Nationale ombudsman gelet op onder meer de eerdere verklaring van politieambtenaar S. tijdens de interne klachtbehandeling niet aannemelijk. De Nationale ombudsman gaat er dan ook van uit dat politieambtenaar S. wel degelijk een dergelijke mededeling aan het schoolhoofd heeft gedaan. Politieambtenaar S. ging hierbij uit van een aan hem door de raadvrouw van V. overgelegd vonnis waarin stond dat een straatverbod aan verzoeker was opgelegd. Politieambtenaar S. was zich er echter niet van bewust dat het vonnis niet uitvoerbaar bij voorraad was verklaard, en dat het straatverbod niet gold nu verzoeker hoger beroep had ingesteld. De verstrekte informatie over het opgelegde straatverbod aan het schoolhoofd klopte dan ook niet. In zoverre is de klacht van verzoeker gegrond.

9. De Nationale ombudsman plaatst hierbij wel de kanttekening dat het politieambtenaar S. niet zonder meer kan worden tegengeworpen dat hij niet heeft gezien dat het vonnis niet uitvoerbaar bij voorraad was verklaard, en dat hij wellicht niet op de hoogte was van het feit dat verzoeker hoger beroep had ingesteld tegen dit vonnis. Hoewel hij gelet op de belangen van beide partijen de nodige zorgvuldigheid en terughoudendheid had dienen te betrachten toen hij het vonnis onder ogen kreeg en niet zonder meer had dienen uit te gaan van hetgeen de advocate van V. aan hem vertelde, is de Nationale ombudsman er van overtuigd dat politieambtenaar S. de mededeling deed met de beste bedoelingen. Dit doet echter niet af aan feit dat de mededeling onjuist was waardoor er in strijd is gehandeld

met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het opnemen van een aangifte door politieambtenaar S. tijdens de klachtenprocedure

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er voorts over dat politieambtenaar S. op 17 juli 2008 een aangifte van V. opnam, terwijl op dat moment een klacht tegen politieambtenaar S. liep wegens partijdigheid in het conflict tussen verzoeker en V. Verzoeker klaagt er in dit verband over dat de aangifte van V. niet door een andere politieambtenaar is opgenomen.

2. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker ongegrond te achten. De korpsbeheerder bracht naar voren dat er geen standaard beleid is binnen het korps wanneer er een klacht door een burger tegen een bepaalde politieambtenaar is ingediend en deze politieambtenaar vervolgens weer bemoeienis krijgt met de zaak waarbij deze burger is betrokken. Het wordt aan de eigen professionaliteit van de medewerker overgelaten hoe hij hier mee omgaat, aldus de korpsbeheerder. In het geval van verzoeker is door de leiding van het wijkteam van politieambtenaar S. op het moment dat duidelijk werd dat verzoeker zijn klacht doorzette naar de klachtencommissie, besloten om voor verzoeker een ander contactpersoon aan te wijzen. Dit gold ook voor V., die op dat moment ook een andere contactpersoon aangewezen kreeg.

3. Uit de door de korpsbeheerder en verzoeker overgelegde stukken volgt dat verzoeker per brief van 30 juni 2008 verzocht zijn klacht verder in behandeling te nemen. Deze brief is blijkens de poststempel op 7 juli 2008 bij het korps binnengekomen.

4. De korpsbeheerder liet desgevraagd weten dat de brief van 30 juni 2008, die het korps ontving op 7 juli 2008, zeer algemeen was gesteld waarop verzoeker telefonisch om een nadere toelichting was gevraagd. Bij brief van 10 juli 2008 lichtte verzoeker zijn klachten nader toe. Deze brief kwam op 16 juli 2008 bij de postkamer van de politie binnen. Op de dag dat deze brief in behandeling werd genomen door de klachtencoördinator van het politiekorps Zuid-Holland-Zuid, nam politieambtenaar S. een aangifte op van V. tegen verzoeker. Politieambtenaar S. was op dat moment nog niet geïnformeerd over het feit dat verzoeker zijn klacht doorzette naar de klachtencommissie, waardoor er nog niet het besluit was genomen om voor verzoeker en V. een ander contactpersoon aan te wijzen. De brief van verzoeker en de aangifte hadden elkaar als het ware gekruist, aldus de korpsbeheerder.

5. In het door de korpsbeheerder overgelegde proces-verbaal van aangifte door V. tegen verzoeker van 17 juli 2008 staat te lezen dat deze aangifte werd opgenomen door politieambtenaar S.

6. Tegenover een onderzoeker van het Bureau Nationale ombudsman, verklaarde politieambtenaar S. op 27 februari 2009 dat hij vanaf medio 2007 bemoeienis heeft met de tussen V. en verzoeker bestaande problemen. Verder verklaarde politieambtenaar S. dat hij zowel voor V. als voor verzoeker het aanspreekpunt was. Het beleid binnen het wijkteam is dat één vast persoon fungeert als aanspreekpunt om verwarring te voorkomen. Deze persoon is dan helemaal op de hoogte van alle ins en outs van een zaak, zodat niet alles steeds opnieuw hoeft te worden uitgelegd. Politieambtenaar S. verklaarde dat het contact tussen hem en verzoeker altijd goed verliep. Voorts verklaarde politieambtenaar S. dat er geen standaard beleid is over hoe te handelen als er een klacht wordt ingediend tegen een politieambtenaar en er nog steeds contact is in een lopende zaak. In het algemeen vindt er overleg plaats met de teamchef en wordt degene tegen wie de klacht is ingediend van de zaak afgehaald, aldus politieambtenaar S. Politieambtenaar S. verklaarde voorts dat hij in november 2007 nog wel een aangifte van V. opnam, maar dat hij zich daarna verder teruggetrokken had van de zaak omdat hij wist dat er een klacht door verzoeker tegen hem was ingediend en hij dit daarom zuiverder vond.

Beoordeling

7. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Op het moment dat een burger tegen een bepaalde functionaris een klacht indient is het van belang te bepalen in hoeverre deze functionaris nog wel de verdere contacten met deze burger kan onderhouden.

8. De Nationale ombudsman merkt allereerst op dat het hier primair om een conflict gaat tussen twee ex-echtgenoten dat is ontstaan na een scheiding. Door het plegen van strafbare feiten wordt het conflict in het strafrecht getrokken, waardoor de politie ook bemoeienis met de zaak krijgt. Het uitgangspunt van het wijkteam dat één vast persoon binnen het team fungeert als aanspreekpunt voor beide partijen om verwarring en herhaling te voorkomen juicht de Nationale ombudsman toe. In dit geval is dit politieambtenaar S. geweest. De Nationale ombudsman merkt op dat een politieambtenaar die optreedt als vast aanspreekpunt vaak ongewild deelgenoot wordt gemaakt van het conflict en in een lastige positie terechtkomt als beide partijen een beroep op hem doen om tegen de andere partij op te treden. De betrokken partijen beseffen vaak niet dat de politieambtenaar onpartijdig is en niet ten dienste van hem of haar staat. Dat dit weer leidt tot een gevoel van ongelijkheid wanneer de politieambtenaar wel optreedt in het ene geval en niet in het andere geval, is op zichzelf niet ondenkbaar, maar doet niet per definitie af aan de juistheid van het optreden van de politieambtenaar.

9. De Nationale ombudsman acht het niet wenselijk dat op het moment dat duidelijk werd dat verzoeker een klacht over de mogelijke partijdigheid van politieambtenaar S. in het conflict tussen hem en V. indiende, in dit geval niet werd vervangen als vast aanspreekpunt. Verzoeker had immers al vanaf 2007 kenbaar gemaakt dat hij klachten had over het optreden van politieambtenaar S. Dit had politieambtenaar S. in november 2007 er ook toe bewogen zich terug te trekken uit het onderzoek van een zaak naar aanleiding van een aangifte van V. Dat politieambtenaar S. nog steeds fungeerde als vast aanspreekpunt in juli 2008 terwijl het al die tijd duidelijk was dat verzoeker een duidelijke klacht had over hem acht de Nationale ombudsman niet juist. Het had op de weg van de politie gelegen om politieambtenaar S. eerder te vervangen, zodat hij niet op 17 juli 2008 de aangifte van V. op had hoeven nemen. Doordat er een klacht tegen hem was ingediend was de schijn dat politieambtenaar S. niet onpartijdig tegenover verzoeker stond in de verdere contacten met hem gewekt. Deze schijn van partijdigheid dient in het algemeen altijd voorkomen te worden. De politie heeft door politieambtenaar S. als contactambtenaar voor verzoeker niet zo snel mogelijk te vervangen in strijd gehandeld met het vereiste van onpartijdigheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het niet opnemen van de aangifte op 7 november 2007

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaar S. op 7 november 2007 heeft geweigerd een aangifte van verzoeker op te nemen. Volgens verzoeker nam politieambtenaar S. zijn aangifte niet op omdat er volgens politieambtenaar S. onvoldoende bewijs zou zijn.
2. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker gegrond te achten. De korpsbeheerder gaf aan dat politieambtenaar S. geweigerd had de aangifte van verzoeker op te nemen omdat hij gelet op de bij hem bekende geschiedenis van verzoeker en zijn ex-partner, bang was zijn objectiviteit te verliezen. Politieambtenaar S. verzocht een collega de aangifte van verzoeker op te nemen. Deze keuze is achteraf gezien niet de juiste keuze geweest nu hierdoor veel tijd verloren ging en de aangifte pas veel later werd opgenomen, aldus de korpsbeheerder.
3. Tegenover een onderzoeker van de Nationale ombudsman, verklaarde politieambtenaar S. dat hij de aangifte van verzoeker niet opnam omdat hij wist dat er een klacht tegen hem was ingediend door verzoeker en het opnemen van de aangifte niet zuiver vond. Hij verzocht een collega de aangifte op te nemen, maar dit duurde uiteindelijk te lang, hetgeen politieambtenaar S. betreurde.

Beoordeling

4. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit beginsel is onder meer uitgewerkt in de artikelen 161 en 163 van het Wetboek van Strafvordering (Sv). Artikel 161 Sv geeft een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. In artikel 163 Sv is hierop aansluitend geregeld dat opsporingsambtenaren verplicht zijn om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen (zie Achtergrond, onder I.).

5. Wanneer bij de politie aangifte wordt gedaan, mag van haar worden verwacht dat zij deze aangifte opneemt op het moment dat deze wordt gedaan. Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. Er zijn omstandigheden die ertoe leiden dat een aangifte niet direct, maar op een later moment wordt opgenomen. Op zichzelf bezien acht de Nationale ombudsman de omstandigheid dat een politieambtenaar van mening is dat het gezien zijn betrokkenheid bij een zaak niet verstandig is dat hij aangifte opneemt een gegronde reden om dit niet direct te doen. Het ligt dan echter wel op de weg van de politie om adequate vervanging te regelen en met verzoeker een afspraak te maken zodat op zeer korte termijn de aangifte wel kan worden opgenomen. Nu dit niet is gebeurd is de Nationale ombudsman met de korpsbeheerder van oordeel dat in strijd is gehandeld met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de melding aan het AMK

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat een politieambtenaar van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid melding heeft gedaan bij het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling (hierna: AMK) van het feit dat verzoeker op 19 november 2007 een dreigende houding tegenover het schoolhoofd van zijn dochter heeft aangenomen, terwijl verzoeker het schoolhoofd die dag niet heeft gezien.

2. In een door verzoeker overgelegde brief van het AMK d.d. 16 januari 2008 aan de Raad voor de Kinderbescherming te Dordrecht staat onder meer, voor zover relevant, het volgende vermeld. Op 17 december 2007 ontving het AMK van de politie Zuid-Holland-Zuid het bericht dat deze zich zorgen maakte over de conflicten tussen ouders (verzoeker en V., toevoeging N.o.). De gemelde zorgen hadden betrekking op de bedreiging door vader op 19 november 2007. Vader werd toen door de school van zijn dochter weggestuurd, omdat hij een dreigende houding aannam tegenover het schoolhoofd en een begeleidster. Hij intimideerde hierbij de begeleidster door dicht tegen haar aan te staan.

3. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker ongegrond te achten. Hij lichtte zijn standpunt - onder meer naar aanleiding van enkele door de Nationale ombudsman gestelde vragen - als volgt toe. Op 23 november 2007 deed de ex-partner van verzoeker aangifte van bedreiging, waarin zij onder meer verklaarde dat verzoeker op 19 november 2007 bedreigend had gereageerd richting een leidster van de school van hun dochter op de mededeling dat hij daar niet gewenst was. Volgens de korpsbeheerder werd er in deze aangifte niet gesproken van bedreiging van het schoolhoofd of een andere leerkracht. Het schoolhoofd was dan ook niet bedreigd op 19 november 2007. Wel werd er naar aanleiding van deze aangifte een melding gedaan aan het AMK. Op 4 december 2007 maakte de recherche conform het protocol huiselijk geweld een zorgformulier op over de beide dochters van verzoeker. Deze formulieren zijn verzonden aan het Jeugd Preventie Team binnen de politie. Op 17 december 2007 ontving het AMK de zorgformulieren. Andere informatie werd niet verstrekt aan het AMK, aldus de korpsbeheerder.

4. In de door de korpsbeheerder overgelegde zorgformulieren d.d. 4 december 2007, opgemaakt door politieambtenaar Br. staat voor zover relevant het volgende vermeld.

"reden voor de aanmelding.

Kinderen zijn de dupe van scheiding. Vader valt moeder lastig.

Is bij bezoek aan het gezin agressie te verwachten? nee

(...)

Risicofactoren

(...)

Huiselijk geweld : ja"

5. Tijdens de interne klachtenprocedure liet de districtschef in zijn brief van 26 mei 2008 aan verzoeker ten aanzien van dit punt onder meer weten dat de zorgmelding gerelateerd was aan de aangifte van de ex-partner van verzoeker. Er waren geen aanwijzingen dat de politie Zuid-Holland-Zuid aan het AMK informatie verstrekke aangaande een dreigende houding van de kant van verzoeker ten opzichte van het schoolhoofd. Voor de inhoud van de brief van het AMK kon de politie dan ook geen verantwoording dragen, aldus de districtschef.

6. Tegenover een onderzoeker van het Bureau Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar S. op 27 februari 2009 onder meer dat hij destijds een zorgmelding had gemaakt omdat hij vond dat de kinderen van verzoeker en zijn ex-partner erg onder de situatie leden. Hij vond dat daar iets mee moest gebeuren. Via een zorgmelding stelt de

politie hulpverleners op de hoogte van bepaalde situaties. De zorgmelding van politieambtenaar S. kwam vervolgens terecht bij een andere afdeling binnen de politie, die vervolgens beslisten of er een melding bij het AMK wordt gedaan. De melding aan het AMK is dus buiten politieambtenaar S. gedaan.

7. In het proces-verbaal van aangifte van de ex-partner van verzoekster d.d. 23 november 2007, opgemaakt door politieambtenaar S. staat onder meer het volgende vermeld. V. deed aangifte van bedreiging met de dood en doodslag gepleegd door verzoeker jegens haar zelf. In haar aangifte begint zij met te vermelden dat verzoeker op maandag 19 november om 12.00 uur bij de school van hun dochter LM. stond. Verzoeker had een tas bij zich die hij aan de andere dochter DM wilde geven. Een leidster van de school hield dit echter tegen en vertelde verzoeker dat hij niet gewenst was. Volgens de leidster reageerde verzoeker hier erg bedreigend op. V. verklaarde dat zij dit van de leidster had gehoord. Zelf was ze hier niet bij.

8. In een door verzoeker overgelegde en ondertekende verklaring van de heer L., directeur/schoolhoofd van de school van dochter DM. staat vermeld dat de heer L. verzoeker op 19 november 2007 niet heeft gezien of gesproken. Verzoeker was dan ook niet in de gelegenheid om tegenover hem op die bewuste dag een dreigende houding aan te nemen, aldus de heer L.

9. In het door de korpsbeheerder overgelegde proces-verbaal van verhoor van getuige B., zijnde leerkracht van dochter DM, staat onder meer vermeld dat B. zag dat verzoeker in gesprek was met een begeleidster van het kinderdagverblijf van zijn dochter. Verzoeker vroeg aan deze begeleidster of zij een cadeau wilde geven aan de oudste dochter van verzoeker, omdat deze jarig was. De begeleidster weigerde dit te doen. Getuige B. verklaarde voorts dat zij op 5 meter afstand stond van dit gesprek, en dat er geen bedreigingen tijdens dit gesprek door verzoeker werden geuit. Het was een normaal gesprek, aldus getuige B.

10. Op 16 april 2009 informeerde een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman bij een medewerker van bureau Jeugdzorg hoe het AMK de informatie dat verzoeker het schoolhoofd had bedreigd had verkregen. De medewerker vertelde dat hij dit niet kon achterhalen en dat hij hier tevens, gelet op het feit dat dergelijke informatie vertrouwelijk is, geen mededelingen over wilde doen.

Beoordeling

12. Het staat vast dat de politie een zorgmelding heeft gedaan bij het AMK omdat zij zich zorgen maakte over het welzijn van de dochters van V. en verzoeker. Het staat de politie vrij een dergelijke zorgmelding te doen, mits dit uiteraard steunt op feitelijk juiste informatie. Volgens de brief van het AMK van 16 januari 2008 heeft de politie gemeld dat verzoeker het schoolhoofd van de school van zijn dochter zou hebben bedreigd. De politie

betwist dit echter. Volgens de politie is er gemeld dat de kinderen de dupe zouden worden van de scheiding en dat verzoeker V. lastig viel. Uit geen enkel door de korpsbeheerder overgelegd stuk blijkt dat verzoeker het schoolhoofd heeft bedreigd, dan wel dat dit door de politie aan het AMK zou zijn gemeld. Ook in het door de korpsbeheerder overgelegde zorgmeldingsformulier staat niet vermeld dat dit de reden was van de zorgmelding. Hoe het kan dat dit is opgenomen in de brief van het AMK van 16 januari 2008 is dan ook niet duidelijk. Navraag bij het AMK heeft op dit punt ook geen helderheid verschaft. Hoewel er op papier, afgezien van de brief van het AMK, geen aanwijzingen zijn dat de politie heeft gemeld dat verzoeker het schoolhoofd heeft bedreigd, sluit de Nationale ombudsman niet uit dat dit wellicht telefonisch is gemeld. Het onderzoek heeft op dit punt echter geen helderheid verschaft, waardoor de Nationale ombudsman niet tot een oordeel op dit punt kan komen.

De Nationale ombudsman onthoudt zich dan ook van het geven van een oordeel.

Met betrekking tot de officier van justitie te Dordrecht

V. Ten aanzien van de aanhouding buiten heterdaad

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat hij op 19 juli 2008 buiten heterdaad in zijn woning is aangehouden. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat hij op 19 juli 2008 om 6.30 uur in zijn woning was aangehouden door een politieteam van zes man sterk. Verzoeker vond dit niet juist, nu drie eerdere aangiften van zijn ex-vrouw allemaal in een sepot beslissing waren geëindigd. Verzoeker benadrukt dat V. constant aangifte deed waarvoor verzoeker vervolgens buiten heterdaad werd aangehouden, zonder dat zij haar aangifte ondersteunde met bewijs. De politie geloofde haar dan ook blind, aldus verzoeker. Daarbij gaf verzoeker aan dat hij op uitnodiging van de politie vrijwillig naar het bureau zou zijn gekomen voor het afleggen van een verklaring. De aanhouding buiten heterdaad had hij dan ook als zeer belastend en onevenredig ervaren.

2. De minister van Justitie liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker ongegrond te achten. Hij lichtte zijn standpunt als volgt toe. Allereerst gaf de minister aan dat de ex-partner van verzoeker in 2007 drie maal aangifte tegen verzoeker deed. Al deze drie aangiftes werden geseponeerd. Op 17 juli 2008 deed de ex-partner van verzoeker aangifte wegens belaging door verzoeker. Op dezelfde datum verleende de officier van justitie toestemming om verzoeker buiten heterdaad aan te houden. Bij de beslissing om verzoeker buiten heterdaad aan te houden en niet eerst uit te nodigen voor het verschijnen op het politiebureau is meegewogen dat er sprake was van recidive. In 2004 veroordeelde het Hof Den Haag verzoeker in hoger beroep wegens belaging. In 2005 werd verzoeker veroordeeld wegens mishandeling van de ex-partner van verzoeker en huisvredebreuk. Daarnaast kreeg verzoeker bij rechterlijk vonnis een straat- en contactverbod met zijn

ex-partner opgelegd, welk verbod gold op het moment van afgifte van het bevel tot aanhouding buiten heterdaad, aldus de minister. Gezien deze omstandigheden achtte de minister de beslissing van de officier van justitie om verzoeker buiten heterdaad aan te houden zeer begrijpelijk.

3. In reactie op het standpunt van de minister deelde verzoeker mee dat het klopte dat hij in 2004, en later in hoger beroep in 2005 was veroordeeld wegens stalking van zijn ex-partner. Hij was echter van mening dat van recidive geen sprake was, nu deze veroordeling dateerde van 2004 en van recidive dus geen sprake meer kon zijn. Voorts merkte verzoeker op dat nu het vonnis van de voorzieningenrechter te Dordrecht omtrent het straat- en contactverbod van 17 juli 2007 niet uitvoerbaar bij voorraad was verklaard, de verboden niet van kracht waren omdat hij in hoger beroep was gegaan. Doordat het Hof het vonnis in hoger beroep pas in 10 juli 2008 bekrachtigde was het straat- en contactverbod slechts vier weken geldig, aldus verzoeker.

4. Zoals onder Algemeen onder punt 3. is aangegeven gold het aan verzoeker opgelegde straat- en contactverbod slechts voor een periode van 10 juli 2008 tot 25 juli 2008, nu het vonnis van 19 juli 2007 niet uitvoerbaar bij voorraad was verklaard, en verzoeker tegen het vonnis hoger beroep had ingesteld.

5. De korpsbeheerder legde het proces-verbaal van aangifte van V. tegen verzoeker over, opgemaakt op 17 juli 2008 door politieambtenaar S. In de aangifte staat onder meer vermeld dat verzoeker veelvuldig contact zoekt met V. en hun dochters DM. en LM. V. verklaarde dat verzoeker haar sinds augustus 2007 negentien keer had benaderd. Volgens V. gold er een contactverbod en overtrad verzoeker dit. V. verklaarde voorts dat verzoeker haar na 10 juni 2008 nog zeker elf keer via de telefoon of via een sms-bericht benaderde, en dat hij meermalen bij haar aan de voordeur was geweest. Ook zou verzoeker hierbij in de achtertuin hebben gestaan. V. gaf vervolgens aan dat zij wilde dat het allemaal nu eens zou stoppen, en dat de kinderen DM. en LM. erg bang waren voor hun vader.

Beoordeling

6. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit beginsel brengt mee dat politie en justitie bij het verrichten van het opsporingsonderzoek in beginsel dienen te kiezen voor een werkwijze die voor een verdachte het minst bezwarend is. De aanwending van strafvorderlijke bevoegdheden, zoals aanhouding buiten heterdaad, moet in overeenstemming zijn met eisen van gematigdheid en evenredigheid. Daarbij dienen politie en justitie er steeds alert op te zijn dat de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van een burger door de toepassing van strafvorderlijke bevoegdheden zo gering mogelijk is.

7. Voor de beoordeling van de vraag of de officier van justitie in redelijkheid kon beslissen het bevel tot aanhouding van verzoeker te geven, is allereerst van belang of verzoeker kon worden aangemerkt als verdachte. Op grond van de aangifte van de ex-partner van verzoeker, kon verzoeker worden aangemerkt als verdachte van belaging. Op grond van artikel 54 van het Wetboek van Strafvordering kan een officier van justitie de aanhouding van een persoon buiten heterdaad bevelen indien die persoon verdacht wordt van het plegen van een strafbaar feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten. Conform artikel 67a, tweede lid 2 sub c is belaging een feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten (zie Achtergrond, onder II.).

8. De officier van justitie maakte van zijn bevoegdheid de aanhouding van verzoeker te bevelen gebruik, zonder hieraan de bijzondere voorwaarde te verbinden dat verzoeker eerst voor verhoor op het politiebureau moest worden uitgenodigd. De reden hiervoor was dat er sprake was van recidive en aan verzoeker een straat- en contactverbod met zijn ex-partner door de rechter was opgelegd.

Anders dan verzoeker is de Nationale ombudsman van oordeel dat er op 17 juli 2008 wel degelijk sprake was van recidive, nu verzoeker in 2005 door het hof onherroepelijk is veroordeeld voor stalking van V. Daarbij gold op het moment van afgifte van het bevel tot aanhouding buiten heterdaad wel het aan verzoeker opgelegde straat- en contactverbod, hetgeen de problematiek tussen aangeefster en verzoeker benadrukt. Hierbij maakt de Nationale ombudsman de kanttekening dat voor het plegen van het feit stalking het niet nodig is dat er een straatverbod of contactverbod is opgelegd.

De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de door de officier van justitie aangevoerde omstandigheden voldoende en gegronde reden zijn om een ongeclausuleerd bevel tot aanhouding buiten heterdaad in de woning van verzoeker te bevelen. Dat enkele eerdere aangiften van V. eindigden in een sepotbeslissing doet hieraan niet af. De Nationale ombudsman hecht hierbij waarde aan het feit dat het hier om een delict gaat waarbij stelselmatig inbreuk wordt gemaakt op het privéleven van een persoon, wat als zeer ingrijpend en hinderlijk wordt ervaren. Daarbij blijkt uit de overige aangiften van zowel verzoeker als V. die aan deze aanhouding voorafgingen dat er sprake was van vergaande problemen tussen hen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat door de aanhouding buiten heterdaad van verzoeker te bevelen de officier van justitie niet in strijd handelde met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid, is

gegrond ten aanzien van:

de mededeling over het opgelegde straatverbod aan het schoolhoofd, wegens schending van het vereiste van professionaliteit;

het niet vervangen van politieambtenaar S. tijdens de klachtenprocedure, wegens vooringenomenheid;

het weigeren van het opnemen van een aangifte, wegens schending van het vereiste van fair play.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van de gedane zorgmelding aan het AMK.

De klacht over de onderzochte gedraging van de officier van justitie te Dordrecht is niet gegrond.

Onderzoek

Op 18 oktober 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer M. te D., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid en een gedraging van de officier van justitie te Dordrecht. Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid en de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid en de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de korpsbeheerder en de minister een aantal specifieke vragen gesteld. Daarnaast werd de betrokken ambtenaar S. gehoord door een onderzoeker van de Nationale ombudsman.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Dordrecht over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de beheerder van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid, de minister van Justitie en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Zowel de minister van Justitie als de korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker noch de betrokken ambtenaar gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van verzoeker van 18 oktober 2008, met bijlagen;

het interne klachtendossier van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid, met bijlagen, waaronder:

de beslissing van de korpsbeheerder van 16 oktober 2008;

het vonnis van de rechtbank Dordrecht, sector civiel, van 31 juli 2008;

verslag van de hoorzitting van de klachtencommissie van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid van 30 september 2008;

standpunt van de korpsbeheerder van 13 januari 2009;

nader standpunt van de korpsbeheerder van 21 januari 2009 met bijlagen;

standpunt van de minister van Justitie van 6 februari 2009;

verklaring van betrokken ambtenaar S. van 27 februari 2009;

brief van de korpsbeheerder van 10 maart 2009;

reactie van verzoeker van 12 maart 2009;

reactie van verzoeker van 6 april 2009.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

I. Wetboek van Strafvordering

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte te doen."

Artikel 163

"5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht."

II. Wetboek van Strafvordering

Artikel 54, eerste lid

"...Ook buiten het geval van ontdekking op heeter daad is de officier van justitie bevoegd den verdachte van eenig strafbaar feit waarvoor voorloopige hechtenis is toegelaten, aan te houden en naar eene plaats van verhoor te geleiden; hij kan ook diens aanhouding of voorgeleiding bevelen..."

Artikel 67a, tweede lid, sub c

"...2. Een gewichtige reden van maatschappelijke veiligheid kan voor de toepassing van het vorige lid slechts in aanmerking worden genomen:

(...)

3°. indien er sprake is van verdenking van een der misdrijven omschreven in de artikelen 285, 300, 310, 311, 321, 322, 323a, 326, 326a, 350, 416, 417bis, 420bis of 420quater van het Wetboek van Strafrecht, terwijl nog geen vijf jaren zijn verlopen sedert de dag waarop de verdachte wegens een van deze misdrijven onherroepelijk tot een vrijheidsbenemende straf of maatregel, een vrijheidsbeperkende maatregel of een taakstraf is veroordeeld en voorts er ernstig rekening mede moet worden gehouden dat de verdachte wederom een van die misdrijven zal begaan..."